

Marcus Lerviks & Florian Tuercke: *Apocalypse No/w*, Kuntsi, 15.5.2026

Kati Kivinen

Hyvät taiteilijat ja avajaisvieraat, Kära konstnärer och öppningsgäster, Dear artists and opening guests,

on ilo liittyä seuraanne Kuntsin modernin taiteen museoon ja *Apocalypse No/w* -näyttelyn avajaisiin.

Näyttelyn nimi sisältää hienovaraisen jännitteen: *apocalypse now* – ja samanaikaisesti *no-kauttaviiva-w*, ikään kuin “ei vielä”.

Tämä pieni rytmisen katkos ei ole vain kielellinen nyanssi, vaan se on tapa kuvata ajallista kokemusta, jossa elämme:

tulevaisuus ei enää ole etäällä, vaan se on läsnä – mutta edelleen vaikeasti hahmotettavissa.

Marcus Lerviksin ja Florian Tuercken [türeck] teoksissa emme kohtaa maailmaa selkeänä kuvana, vaan kokemuksena, joka on jatkuvassa liikkeessä.

Lerviksin teoksissa aika ei ole lineaarinen, vaan se tihentyy, toistuu ja kiertyy.

Hänen audiovisuaaliset installaationsa rakentavat tiloja, joissa kuva ja ääni muodostavat ajallisia kerrostumia – kuin hengitystä, joka ei koskaan täysin asetu.

Tuercken teoksissa taas ääni ei ole vain ilmiö ajassa, vaan tila itsessään.

Hänen ääniveistöksensä aktivoivat museon arkkitehtuurin ja katsojan kehon – tehden selväksi, että kuuleminen on aina myös kehollinen ja relationaalinen tapahtuma.

Tämä näyttely ei kuitenkaan tarjoa meille kuvaa lopusta. Se ei selitä sitä, mitä maailmassa tapahtuu.

Sen sijaan se kysyy: mitä tapahtuu havainnolle maailmassa, jossa totuus, tieto ja kokemus eivät enää asetu selkeään järjestykseen?

Marcus Lerviksin teoksissa tämä kysymys kietoutuu aikaan ja ympäristöön.

Hänen teoksessaan **seeing is believing** vuodenaikojen hidas kierto merenrannassa näyttää jatkuvuudelta – luonnon vakaalta rytmiltä.

Mutta tämän visuaalisen jatkuvuuden läpi alkaa kuulua toisenlainen maailma: verkosta peräisin olevia ääniä, uskomuksia, fragmentoitunutta tietoa.

Se, mikä aluksi näyttäytyi totena, alkaakin hajota rinnakkaisiin todellisuuksiin.

Lerviksin toisessa teoksessa **Red Mars** tämä jännite laajenee vielä pidemmälle.

Vaasalaisen teollisuusmaiseman rautapitoinen vesi hehkuu Mars-planeetan kaltaisena. Paikallinen maisema muuttuu kosmiseksi – ja samalla ajankohtaiseksi allegoriaksi.

Teos kysyy: jos tulevaisuus näyttäytyy pakona Maasta – kenelle tämä pakomahdollisuus on olemassa? Ja mitä tapahtuu niille, jotka tänne jäävät?

Tässä maisemassa ilmastokriisi, eriarvoisuus ja teknologinen utopia eivät ole erillisiä kysymyksiä, vaan yhtä samaa kuvaa.

Florian Tuercken teoksissa vastaava jännite ilmenee äänessä.

Installaatiossa **So long, and thanks for all the fish** kuulemme valaan laulun – tai ehkä pikemminkin sen katoamisen.

Teos kuljettaa mukanaan tarinan energiasta, historiasta ja ihmisen tavasta käyttää resursseja: siitä, kuinka yksi energiamuoto pelasti valaat – ja kuinka toinen uhkaa niitä.

Tuercken teos ei ole kuva menneestä. Se on kuva jatkumosta, jossa ihmisen toiminnan seuraukset resonoivat pitkälle tulevaisuuteen.

Näyttelyn ytimessä on ihmisen pyrkimys hallita ympäristöään – mutta samalla sen hauraus.

Ehkä tämä näyttely muistuttaa meitä siitä, että emme ole maailman ulkopuolella tarkkailevia subjekteja, vaan osa sen jatkuvaa muutosta.

Näiden teosten keskellä kysymys alkaa kääntyä meihin itseemme: miten kuunnella maailmaa, jota emme enää täysin ymmärrä – mutta jota emme voi myöskään jättää taaksemme?

**

Om vi fortsätter från dessa exempel, kan vi se hur utställningen rör sig mellan olika skalor – från det lokala till det planetära.

Hos Lerviks blir tiden inte bara något vi lever i, utan något som formar oss.

Upprepningen, loopen, variationen – allt detta skapar en känsla av att vara inne i tiden snarare än att stå utanför den.

Det finns en särskild känslighet i hans arbete: en uppmärksamhet på det som nästan inte förändras, det som upprepas dag efter dag.

Och kanske är det just där – i det till synes obetydliga – som våra största förändringar sker.

Tuerckes installationer för oss i en annan riktning, men samtidigt i dialog med detta.

Hans ljud är inte illustrativa, utan aktiverande. De kräver något av oss.

Ljudet uppstår i relation – mellan material, teknologi och kropp. Det innebär att betraktaren inte längre bara är en betraktare. Hen blir en del av verket.

Hos Lerviks kan en plats i Österbotten samtidigt vara en bild av Mars.

Hos Tuercke kan en specifik ljudinstallation bära på historien om hela den industriella utvecklingen.

Det finns en förskjutning här: det som är nära är aldrig bara lokalt, och det som verkar avlägset är redan närvarande.

I Tuerckes **H.E.A.R.T.** blir denna relation särskilt tydlig. Ljud kan skickas genom nätverk, över avstånd, och ändå materialiseras i ett gemensamt rum.

Närvaro blir något fragmenterat och förmedlat, men inte mindre verkligt.

Detta knyter an till vår egen erfarenhet av världen idag — en värld där det digitala och det fysiska inte längre kan skiljas åt.

I en tid där teknologin ger oss en illusion av total tillgänglighet och kontroll, påminner dessa verk oss om något annat – om beroende, om sammanlänkning, om sårbarhet.

Utställningen öppnar inte en dystopisk bild – utan snarare en möjlighet att ompröva hur vi förstår vår plats i världen.

Och i detta tillstånd uppstår en ny fråga: hur tar vi ansvar i en verklighet som vi inte längre helt kan överblicka?

Inte bara ansvar för handling, utan ansvar för uppmärksamhet, för tolkning, och för relation.

**

If we look across these works as a whole, we begin to understand that Apocalypse No/w is not about a single narrative of crisis, but about the conditions through which crisis becomes perceptible.

If we expand this perspective further, we might begin to see this exhibition not only as a reflection of the present, but as a space of negotiation.

A negotiation between perception and reality, between technology and environment, between control and attention.

In Marcus Lerviks' work, time is not something that passes – it is something that accumulates, folds, and returns. His installations create temporal environments where the viewer is immersed rather than positioned outside.

The image is never fixed; it demands a form of attentive looking.

Florian Tuercke, in turn, brings our focus to sound as a material that shapes space itself. His installations suggest that space is not empty, but constantly produced through vibration, resonance, and interaction.

Together, their practices reveal something fundamental: that what we call reality is always mediated – through perception, through technology, and through the body.

In an era marked by environmental crisis, digital transformation, and an ongoing negotiation of truth, this exhibition does not offer resolution.

Instead, it invites us to remain attentive. Not to seek clarity too quickly, but to stay within the complexity of what we sense, hear, and experience.

Perhaps this is where the title Apocalypse No/w finds its deepest meaning — not as an endpoint, but as a threshold.

A moment suspended between what is ending, and what is still possible.

Lämpimät onnittelut molemmille taiteilijoille ja koko museon henkilökunnalle antoisasta näyttelykokemuksesta ja mitä mainiointa avajaisiltaa teille kaikille!

Kiitos / tack / thank you!